

Vize zmrtvýchvstalého Krista

Zjevení 1:9-20

Martin Hýsek

23. září 2012

Kniha Zjevení je poslední knihou v Písmu, která uzavírá kánon inspirovaných spisů, a ze všech 66 knih je knihou asi nejkontroverznější, a to nejenom v konfliktu ortodoxie a liberalismu, protestanství a katolictví nebo fundamentalismu a novoevangelikalismu; na knihu Zjevení, na jednotlivé její kapitoly a na celou problematiku posledních věcí je mnoho rozdílných názorů i mezi zbožnými, Písmu věrnými křesťany. V zásadě jsou tři hlavní pohledy na poslední věci – premilenialismus, postmilenialismus a amilenialismus, a mezi zastánci každého pohledu najdeme ty nejzbožnější muže a velikány Písma. Reformátoři byli, pokud vím, všichni amilenialisté; mnozí puritáni byli postmilenialisté, a mezi premilenialisty najdeme takové muže jako McCheyne, J.C. Ryle nebo Spurgeon. Dnes se ale nechci zaměřit na tyto rozdíly nebo mluvit o jednom z těchto pohledů, ač sám zastávám premileniální pohled.

Kniha Zjevení se zabývá věcmi, které Jan viděl, věcmi, které jsou a věcmi, které se mají dít potom. Výklad proroctví s ohledem na poslední dobu jistě má svůj velký význam a je důležité se tím zabývat. Nicméně při takovém zkoumání se může trochu vytratit nebo být upozaděna skutečnost, že kniha Zjevení je - stejně jako ostatní Písmo - užitečná „*k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž [náleží] k spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží ke všelikému skutku dobrému hotový*“ (2.Tim 3:16-17). Ačkoliv jsem od mala seděl pod kazatelnu a poslouchal kázání, nevzpomínám si na to, že by se kázalo z knihy Zjevení, s výjimkou 7 listů církvím. Samozřejmě, nějaké výklady ostatních pasáží jsem slyšel, ale pokud si vzpomínám, tak jen na biblických hodinách nebo v rámci nějakých skupinek, a vždy se to týkalo výkladu eschatologie, nauky o posledních věcech, ve stylu stane se to, pak se stane to a nakonec to.

Nechci být špatně pochopen, nekritizuji takový způsob výkladu Zjevení apriori, věřím, že to má své místo. Nicméně taková praxe, které jsem byl svědkem (a na které jsem se podílel, protože mě nikdy nenapadlo se na Zjevení dívat jinak než touto optikou) vedla k opominutí skutečnosti, že kniha Zjevení má být používána stejně jako ostatní knihy Písma – k učení, k trestání, k napravování, a k správě. Zjevení nás neučí jenom to, co bude předcházet příchodu Pána Ježíše. Je to podstatná část jejího obsahu, ale není to všechno. Jak mnoho hluboké a zásadní doktríny můžeme ze Zjevení čerpat ohledně Božství Pána Ježíše, ohledně nauky o vykoupení, jak mnoho povzbuzení v souženích, jak mnoho obsahuje tato kniha principů týkajících se bohoslužby a chválení Pána Boha a kolik nám toho ukazuje o Boží dokonalé spravedlnosti! Kniha Zjevení je jako ostatní knihy Písma, a přesto se z ní v dnešní církvi tak málo káže; samozřejmě s výjimkou 7 listů (a z těch se navíc ještě

většinou káže buď na list do Efezu nebo do Laodiceie), ale já mluvím o knize jako celek. Listy jsou důležitou a nevyčerpatelnou studnicí pro kázání, ale Zjevení má dalších 20 kapitol, které jsou neméně potřebné a obsahují neméně doktrín a napomenutí. Nehledě na to, že 7 církvím nebyly adresovány pouze ony krátké dopisy, ale celá kniha Zjevení (viz v. 11). Proto by se i dnešní církev neměla v kázáních zabývat jen 7 listy, ale celou knihou, jejíž učení daleko přesahuje otázku co kdy a jak se má stát.

V posledních týdnech a měsících jsem se znovu zabýval některými otázkami ohledně Zjevení a eschatologie, a začal jsem si uvědomovat, že tato kniha v sobě obsahuje mnohem víc, než jsem si myslel a než by mě i napadlo. Když jsem četl knihu rev. Fostera Ve stínu Antikrista, vnímal jsem, jak mnoho praktickými věcmi se v ní zabývá, například jak mnoho výzev k pokání v ní je. Poslouchal jsem kázání z různých úhlů pohledu a ne se všim jsem vždy souhlasil, ale pochopil jsem jednu věc – tuším, že to říkal dr. Cairns, ale nejsem si jist – kniha Zjevení je na prvním místě o Pánu Ježíši Kristu. Ten, kdo chce pochopit a brát užitek ze Zjevení, se nikdy nesplete, pokud se zaměří na osobu Pána Ježíše. Při výkladu posledních věcí se ve snaze systematizovat a vyložit jednotlivé události v něčem spletli i ti největší písmáci (zbožní muži zastávali v historii různé názory na jednotlivé věci a vykládali Zjevení různě, a jelikož si někdy vzájemně odporují, nemohou mít všichni pravdu; někteří ti zbožní písmáci se prostě museli splést, i když třeba zatím nemůžeme definitivně určit, kdo se spletl v čem). Nicméně když se ve svém výkladu zaměříme na Pána Ježíše, na Jeho slávu, na Jeho skutky, na Jeho charakter, můžeme si být jisti, že se nespleteme a že knihu Zjevení použijeme dobře. Pojdme se tedy podívat na první, a jak říká dr. Cairns, nejdůležitější vidění v této knize – **Zj 1:9-18**.

Krátce k pozadí události – čteme, že apoštol Jan byl na ostrově Patmos ve vyhnanství pro Slovo Boží a svědectví Pána Ježíše Krista. Patmos je malý ostrov v Egejském moři blízko tureckého pobřeží. V té době byl v podstatě opuštěný a Jan tam byl nejspíš sám – i když ne sám, protože Pán byl s ním. Nebyla to jednoduchá doba, naopak, byla to doba veliké opozice proti evangeliu, kdy věrní křesťané trpěli pod císařským pronásledováním Domitiana, bezbožného císaře z doby konce 1. století. Jan však zůstal Pánu a Jeho Slovu věrný. Všimněme si také jeho pokory vůči bratřím – píše jim, jako „*bratr váš, i spoluúčastník v soužení, i v království, i v trpělivosti Ježíše Krista*“. Nedává jim najevo nadřazenost, že je apoštol a oni ne, nebo že on trpí pro Pána daleko více než oni, že bude mít odměnu v nebi daleko větší než oni, i když bychom mohli říct, že to je všechno pravda. Představuje se jako jejich bratr a spoluúčastník ve všem, dobrovolně se klade na jejich úroveň, aby jim posloužil evangeliem a Slovem Božím. Nezakládá si na postavení, které zde na světě jako apoštol v církvi měl; mnohem víc mu záleží na postavení, které měl v Pánu Ježíši Kristu v nebi před Bohem Otcem, které stojí čistě na Kristových zásluhách, a které má Boží lid společné.

Zjevení Pána Ježíše, o kterém jsme četli, se stalo v den Páně. Mohli bychom na základě

příkladu apoštola Jana mnoho mluvit o křesťanském zachovávání Sabatu, ale chci jen poukázat na to, že to byla neděle, den Páně, kdy se Pán Ježíš Kristus rozhodl dát Janovi své zjevení. Jan jistě trávil svůj čas s Pánem na modlitbách každý den. Dnes by mnozí křesťané řekli, že nezáleží, co je za den, hlavně, když ho prožijeme s Pánem a že zvláštní ohled na neděli je jen judaistickým zákonictvím. Pro Pána Ježíše Krista to je ale očividně důležité. Mohl se Janovi ukázat kdykoliv, v kterýkoliv den, ale On se mu zjevil v den Páně. Jak je důležité pamatovat na sedmý den – je to den, kdy nám Pán chce zjevit Sebe a Své Slovo zvláštním způsobem.

Apoštol Pavel v listu Židům vyzývá, abychom patřili *na Vůdce a Dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.* (Žd 12:2). Zde máme úžasný text, který nám před oči staví Pána Ježíše v Jeho slávě, zmrtvýchvstalého Syna Božího, Vítěze nad smrtí a Pána nade vším. Jak nutně potřebujeme duchovním zrakem patřit na Pána Ježíše, takového, jaký jest. Ztráta takové vize znamená ztrátu bázně Boží, nárůst svěskosti a úpadek duchovního života.

Čteme, že ještě dříve, než Jan viděl Pána Ježíše, slyšel Jeho hlas. Chceme-li vidět Krista, musíme mít nejprve uši ke slyšení, protože víra ze slyšení, slyšení pak skrze Slovo Boží jest. (Řím 10:17) Ten, kdo chce vidět Krista ve slávě, musí nejdříve slyšet a obrátit se. Děkujme Pánu, jestli se nám dostalo té milosti, že jsme slyšeli Boží hlas a obrátili se ke Kristu, a volejme k Pánu Ježíši, pokud jsme se ještě neobrátili, nebo pokud jsme se od Něj odvrátili. Všimněme si také, jaký hlas Jan slyšel – hlas veliký jako trouby. Slovy Johna Gilla: byl to veliký hlas veliké a mocné osoby, Syna Božího, a mluvil veliké věci. Přirovnání k troubě nebo trubce nám ukazuje na to, že to byl hlas mocný a jasný. V 1. Kor 14:8 čteme, že „*trouba vydala-li by nejistý hlas, kdož se bude strojit k boji?*“ Pro troubu je typické, že vydává jasný, mocný zvuk, který nikdo nemůže přeslechnout a který nikoho nenechává na pochybách, co se děje a co má dělat. Právě takový je hlas Pána Ježíše. Musel jsem vzpomenout na slova známé písně *Above thine all ambitions here* (doslova: *Nad všechny tvoje ambice*):

Above thine own ambitions here
Another voice is sounding clear;
It is the call of God to thee:
O leave thy all, and follow Me!

*Nad každý pozemský cíl tvůj
hlas jiný velmi jasně zní,
toť k tobě Boží volání:
Opusť vše, Mě následuj!*

The call of God, it is so clear,
But friendships call, and home is dear;
Ah, lonely was the path He trod,
Then wilt thou not go on with God?

*To volání tak jasné jest,
přátel však vábí sladký pel.
Jak samoten Pán cestou šel!
A ty nepůjdeš dle Božích cest?*

Boží volání je tak jasné, tak zřejmé, nelze ho jen tak přeslechnout. Hlas Pána Ježíše je hlas autority a moci. Nelze ho přeslechnout; lze se proti němu jen zatvrdit.

První slova Pána Ježíše se týkají Jeho samotného – *Já jsem Alfa i Omega, První i Poslední*. Alfa a omega jsou první a poslední písmeno řecké abecedy, a vyjadřují to, že je Pán Ježíš tím Prvním i Posledním, jak ostatně sám vysvětluje. Je to tvrzení zcela zásadní, protože nám poukazuje na Božství Kristovo. V Iz 44:6 čteme: „*Takto praví Hospodin, Král Izraelův a Vykupitel jeho, Hospodin zástupů: Já jsem První, a já Poslední, a kromě mne není žádného Boha.*“ Titul První a Poslední náleží jen Bohu, který na počátku stvořil nebe a zemi, a který jim také učiní konec. Pán Ježíš si nárokuje stejný titul – to by nemohl činit, kdyby nebyl v skutku Bůh, jednotejně podstaty s Otcem. Pán Ježíš je v prvním verši v Genesis a v posledním verši ve Zjevení. Tato první věc, co říká Janovi, vyjadřuje: Hle, jsem Bůh. Nárokuje si tedy absolutní autoritu. Jeho povolání Jana ke službě – povolání pod vedením Ducha Svatého zapsat vše, co viděl, do poslední inspirované knihy Písma vůbec – stojí na tom, že Pán Ježíš je Bohem. Jeho přikázání jsou absolutně směrodatná a zavazující. Kéž jsme poslušni Jeho Slova stejně jako Jan. A ještě poslední poznámku na okraj – je Pán Ježíš tím Prvním, na co myslíme ráno, a tím Posledním, nač myslíme večer?

Jan se obrátil, aby viděl ten hlas, a uviděl sedm svícňů zlatých. V 20. verši čteme, že 7 svícňů je 7 církví – těch 7 církví, kterým je původně kniha Zjevení adresována, a o kterých čteme v kapitolách 2 a 3. To, že jsou církve přirovnávány ke svícňům, nám ukazuje na poslání církve přinášet světlo evangelia ztraceným duším, jak říká sám Pán Ježíš v kázání na hoře: *Vy jste světlo světa*. (Mt 5:14) V komentáři Matthewa Henryho k tomu čteme: Církve nejsou svícemi; jen Kristus je naše světlo (viz jeho výrok: *Já jsem světlo světa*, Jan 8:12) a evangelium je naší lampou; církve přebírají světlo od Krista a evangelia, a nastavují ho druhým. Svícny jsou také zlaté. Zlato je obecně symbolem svatosti, dokonalosti. Horatio Bonar k tomu píše: 'Jak svaté a nesvětské by měly církve a každý svatý v nich být! Stejně jako zlato nemůže zrezivět, ani ony by neměly přejímat kaz a poskvrny světa, ale stát uprostřed něj jako svědek proti zlu; svatí, bezúhonní a neposkvrnění, oddělení od hříšníků, nedotčení světem.' Kéž je naše církve a my sami skutečně v plnosti takovým zlatým svícнем.

Ještě důležitější vize než svícny je to, že Jan viděl "*uprostřed sedmi svícňů podobného Synu člověka*". Církve nejsou to nejdůležitější. Nejdůležitější je Ten, kdo je uprostřed nich. Pán je uprostřed své církve, tedy těch, kdo se scházejí v Jeho Jménu (Mt 18:20). Jaké je to povzbuzení pro věrnou církev jako je ta ve Smyrně nebo ve Filadelfii, a jaké je to varování pro sklouzávající (backsliding) a vlašnou církev jako je ta v Efezu a Laodiceji! Církvě v Efezu Pán říká: „*Totoť praví ten, kterýž drží těch sedm hvězd v pravici své, jenž se prochází uprostřed těch sedmi svícňů zlatých: (...) Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čiň pokání a první skutky čiň. Pakliť toho nebude, přijdu na*

tebe rychle a pohnuť svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti.“ (Zj 2:1.5) Pro Efez je přítomnost Pána Ježíše uprostřed církvi vskutku varováním. Ten, který je uprostřed svícnu, s nimi také pohne a odstraní je ze své přítomnosti, nebudou-li činit pokání.

Jan viděl uprostřed svícnu „*podobného Synu člověka*“. Syn člověka, tak se nazýval zde na zemi Pán Ježíš často, aby ukázal, že ač je Bůh, je také plně člověkem. Toto označení nám ale také poukazuje na proroctví Daniele – **Da 7:13-14**. Pán Ježíš je ten, koho v prorockém vidění viděl Daniel postavit se před věčného Boha Otce a přijmout věčné a nepomíjející panství a slávu, která Mu právem náleží jako Synu člověka, který vykoupil lidstvo z jeho hříchu a vin. Jan viděl oslaveného Krista, který je věčný Vládce, kterému budou sloužit všechny národy a jazyky, ale nejen to. Kristus byl oblečen *v dlouhé roucho a přepásán na prsech pasem zlatým*. To opět velmi připomíná Danielovo vidění, tentokrát z 10. kapitoly – **Da 10:4-6**. Většina vykladačů se shoduje, že jeho roucho je roucho kněžské, a to skutečně odpovídá, protože Pán Ježíš je náš velekněz dle řádu Melchisedechova, který jednou provždy obětoval sám sebe a nyní živ jest navěky k orodování za nás. (Žd 7:25).

Jak říká dr. Cairns, součástí kněžského roucha byl také nárameník a náprsník s drahými kameny s vyrytými jmény izraelských kmenů. Pán Ježíš však zde jako kněz žádný nárameník ani náprsník nemá. Je to proto, že nesl naše jména a naše hříchy na kříži, když za nás vytrpěl coby Beránek Boží trest a prokletí pro naše přestoupení. Tento jeho úkol je nyní již skončen, když těsně před smrtí Pán Ježíš vyhlásil: „*Dokonáno jest!*“ Naše jména už Kristus nesl, a jelikož jeho oběť není zapotřebí opakovat, není v popisu jeho oblečení žádný nárameník ani náprsník. Na prsou byl ovšem přepásán pasem zlatým. Dr. Cairns to vykládá jako symbol Jeho nynějších přimluv za nás; pás dlí na prsou, což je místo, kde je uloženo srdce, a to nám ukazuje na lásku, dobrotu a laskavost Pána Ježíše vůči svému lidu, když za nás neustále oroduje. Způsob, jakým je Pán Ježíš oblečen nám ukazuje na Jeho moc, slávu a dobrotivost. Připomeňme si tedy slova z listu Židům: „*Protož majíce nejvyššího Kněze velikého, kterýžto pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež vyznání [naše]. Nebo nemáme nejvyššího Kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem [nám] podobně, kromě hříchu. Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.*“ (Žd 4:14-16).

Nyní se dostáváme k samotnému vzhledu Syna člověka. *Hlava pak jeho a vlasové [byli] bílí, jako bílá vlna, jako sníh*. Bílá je symbolem čistoty. Ukazuje to na dokonalou bezhříšnost Pána Ježíše coby Beránka Božího, který snímá hřích světa. Kdyby nebyl bezhříšný, nemohl by se za nás obětovat. Ale jak jsme četli ze Židům, Pán Ježíš nám byl podoben ve všem, kromě hříchu, a proto nám mohou být skrze Jeho oběť všechny naše hříchy odpuštěny. Další věc, kterou zde vidíme, je opět Božství Pána Ježíše. Naprosto stejně jako zde je totiž v Danielovi popisován Bůh Otec – **Da 7:9**. Starý dnů – to je titul věčného Boha Otce. I o Něm se píše, že měl vlasy bílé jako vlna. Zjev

Pána Ježíše je popisován stejně jako zjev Otce – jak významně to ukazuje, že jsou spolu stejné podstaty! Naposledy nám jeho vlasy ukazují na velikou důstojnost. V Leviticu 19:31 čteme: *Před [člověkem] šedivým povstaň, a cti osobu starého, a boj se Boha svého, [nebo] já jsem Hospodin.* Šedé vlasy jsou odznakem cti – a Pán Ježíš, stejné podstaty s Bohem Otcem (nebo, jak ho nazývá Daniel, se Starým dnů) má vlasy úplně bílé. To samozřejmě neznamená, že by Pán Ježíš podléhal stáří; bílé vlasy jsou zde jenom symbolem nebo znakem, a to právě důstojnosti. V Žalmu 150. čteme: *Chvalte jej podle veliké důstojnosti jeho.* Před Pánem Ježíšem máme mít tu největší úctu a bázeň, a tak Ho také chválit.

Oči Jeho jako plamen ohně. Když čteme tento popis, musíme si vzpomenout, co čteme o Hospodinu v Židům – *naš Bůh je oheň spalující.* (Žd 12:29). Stejnou věc o Spasitelových očích nacházíme v 19. kapitole Zjevení, kdy přichází ve slávě na zem (Zj 19:12). Ukazuje nám to na Kristovu vševědoucnost. *A není [žádného] stvoření, kteréž by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všechny věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše.* (Žd 4:12) Pánu Ježíši nic neunikne, žádná událost, žádný člověk a ani žádné srdce, žádný motiv. Nic před Ním neskryjeme, nic Mu nemůžeme namluvit, nic před Ním nemůžeme hrát. V Žalmu 139:11-12 čteme: *Dím-li pak: Aspoň tmy, jako v soumrak, přikryjí mne, ale i noc [jest] světlem vůkol mne, aniž ty tmy před Tebou ukryti mohou, anobř noc jako den [Tobě] svítí, rovně tma jako světlo.* Žádná tma není dost temná pro Toho, který je Světlem. Svě hříchy před Pánem neschováme; jediné, co lze učinit, je Mu je vyznat. Čiňme tak proto pravidelně.

Nohy pak jeho podobné mosazi, jako v peci hořící. Jak komentuje dr. Barnes, to slovo, které kraličtí překládají jako mosaz, by se nejpřesněji dalo přeložit jako bílý nebo jasný bronz, a označovalo tedy nějaký zvláštní druh bronzu, který se vyznačoval výjimečnou jasností nebo bělostí. Kristovy nohy jsou nám tedy popsány jako velmi pevné a jasné, zářivé. Horatio Bonar k tomu píše: 'Jeho nohy jsou jako zbytek Jeho těla, naprosto ryzí a dokonalé; oslňují oči a odpuzují každou poskvrnu a hřích; jako žhnoucí bronz, když z něj oheň vypálil všechnu strusku a vyjevil všechnu jeho krásu. I tehdy, když tlačí pres vína a šlape po bezbožných ve Svém hněvu, Jeho nohy neposkvrní ani flíček; když se prochází uprostřed sedmi zlatých svícňů, tato ryzost a nádhera září všude okolo, trestajíc hřích, ukazujíc pravý standard božské dokonalosti, a říká: 'Bud'te svatí, neboť Já jsem svatý.'

Hlas Jeho jako hlas vod mnohých. O hlasu Pána Ježíše jsme již hovořili, protože se o něm píše v 10. verši, takže nyní sem přidám jen krátký komentář dr. Barnese: 'Nic by nemohlo vystihnout velkolepěji majestát a autoritu než přirovnání hlasu Toho, kdo mluví, k hřmotu oceánu.'

Měl v pravé ruce 7 hvězd. Z 20. verše se dozvídáme, že 7 hvězd je 7 andělů církví, což zbožní vykladači minulosti vždy vykládali jako 7 kazatelů. Kristus je drží v pravé ruce. Pravá ruka je znamením síly, přízně a prokázání cti (viz **Ž 110:1**). Boží slovo zde ukazuje, jak si Pán cení

svých věrných služebníků a jak jsou Mu drazí; také zde vidíme Jeho autoritu nad nimi – jsou v Jeho ruce, jako Jeho vlastnictvím a Jeho nástroji. Každý služebník evangelia musí pamatovat, že nezmůže nic, nebude-li nástrojem v Božích rukou. A ti, kterým je slouženo, si mají připomínat slova z listu Židům: „*Zpomínejte na vůdce vaše, kteříž vám mluvili Slovo Boží, jejichžto jaký byl cíl obcování, spatřujícíce, následujtež [jejich] víry. (...) Povolni buďte správčům vašim a poslušni buďte [jich]; oniť zajisté bdějí nad dušemi vašimi, jako ti, kteříž počet mají vydati; ať by to s radostí činili, a ne s stýskáním. Neboť by vám to nebylo užitečné.*“ (Žd 13:7.17)

Z úst jeho meč s obou stran ostrý vycházel. Meč je v Písmu a zejména v Novém zákoně často symbolem Božího Slova – viz **Žd 4:12**. Meč je také nástrojem soudu nad bezbožnými, jak čteme ve Zj 19:15 - *A z úst jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil [všecky] národy.* Vidíme zde autoritu a moc Božího Slova, vycházejícího z Kristových úst – není to slovo lidské, se kterým se dá polemizovat nebo nesouhlasit, je to Slovo Božského původu, a jako takové je absolutně pravdivé, mocné a živé. John Gill ohledně ostrosti z obou stran píše: 'Jeho dvě strany bychom mohli také chápat jako zákon a evangelium; zákon odhaluje hříchy lidí, naplňuje je zármutkem a trýzní je, ano, nejen zraňuje, ale zabíjí, a evangelium sráží to nejlepší v člověku, jeho moudrost, svatost, spravedlnost a tělesná privilegia, ve která skládá svou důvěru; také ničí to nejhorší v člověku, vyučující ho, aby se odřekl bezbožnosti a světských žádostí.' (viz také Tt 2:12).

Tvář jeho jako slunce, když jasně svítí. Naposledy se dostáváme k Pánově tváři, která se vyznačovala velikým jasem. Musíme vzpomenout na proměnění na hoře: *A proměnil se před nimi. I zaskvěla se tvář Jeho jako slunce, a roucho Jeho učiněno bílé jako světlo.* (Mt 17:2) Ukazuje to na nesmírnou slávu Páně. Bůh je Světlo (1.Jan 1:5), a proto není divu, že Kristova tvář takto září. Tato zář bude osvětlovat nebeský Jeruzalém, jak čteme ve Zj 21:23 - *A to město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby svítily v něm; nebo sláva Boží je osvětluje, a svíce jeho jest Beránek.* Musíme také vzpomenout na slova duchovní písně Ježíši krásný:

3. Krásné je slunce i ten svit měsíce, záře hvězd na obzoru;
jasněji svítí než nebes kvítí Ježíš v andělském sboru.
4. Veškerá krása, jakou země hlásá, stín je v nebeské říši:
žádný však v nebi krásnější není nad Tebe, můj Ježíši!

Popis tváře Pána Ježíše také ukazuje na Jeho spravedlnost, skrze kterou jsme přijati Bohem Otcem, když nám ji přičetl. Jak praví prorok Malachiáš: „*Vám pak, kteříž se bojíte jména mého, vzejde Slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích Jeho.*“ A nejenomže budeme osvětlení Jeho světlem, budeme mu také připodobněni – **1. Jan 3:2, Mt 13:43**. Jak je důležité patřit duchovním zrakem na Krista a být tak proměňováni k Jeho obrazu. Jak píše apoštol Pavel: „*My pak všickni*

odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“ (2.Kor 3:18)

Vše, co Jan viděl, ukazuje na prevelikou moc, slávu, důstojnost, čistotu, lásku a dobrotu Pána Ježíše. Není divu, že tím byl zcela přemožen. *Padl k nohám Jeho jako mrtvý.* Porušený člověk, byť ospravedlněný a zbožný, jako byl apoštol Jan, nemůže snést, nemůže vydržet setkání s Boží dokonalostí, svatostí a neporušeností. Uvědomujeme si dostatečně, s Kým máme tu čest, před Koho přistupujeme? Mnoho křesťanů dnes, zvláště mladých, si Pána Ježíše a Pána Boha představuje jako nějakého „kámoše“. Četl jsem článek, ve kterém nějaká mladá dívka popisuje svatého Boha Otce takto: 'Náš táta prostě nemá chybu, kdykoli a kdokoli si s ním může pokecat a svěřit se mu se svejma problémama, starostma, věcma, který ho trápěj, z kterejch má radost a on už podle svý vůle bude vědět v čem tě nechat plavat a v čem pomoci. (...) V tom je právě táta hustej, že nejsme rozmazlený a umíme čekat nebo si poradit sami.' (jedná se o doslovnou citaci včetně malých písmen). Jaká to neúcta, jaká to absence bázně, jaké to rouhání. Pamatujme na slova z Jób: *[V pravdě žet'] vám přísně domlouvati bude, budete-li povrchně osoby [jeho] šetřiti. Což ani důstojnost jeho vás nepředěšuje, ani strach jeho nepřikvačuje vás?* (Jób 13:10-11)

Umíme si představit apoštola Jana, jak říká něco takového? A přitom, když byl Pán Ježíš zde na zemi, byl Jan Jeho nejmilejší učedník, učedník, se kterým měl nejužší vztah. Zde ale nevidíme, že by Jan přišel k Pánu Ježíši a poplácal Ho po rameni, jak by to dnes některým možná připadal přirozené. To vůbec nepřipadalo v úvahu, nebylo to ani možné. Jan se při pohledu na tu slávu nedokázal udržet na nohou a musel padnout k Jeho nohám. Stejně vidění Syna člověka zapůsobilo na proroka Daniele (**Da 10:7-9**) Pamatujme na to vždy, když budeme k Pánu přistupovat v modlitbách.

Před chvílí jsem kritizoval postoj křesťanů k Pánu Ježíši jako k nějakému kamarádovi. Tím jsem nechtěl říci, že by Pán Ježíš nebyl náš přítel, protože je; sám řekl učedníkům řekl: *„Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což Já prikazuji vám. [Již] vás nebudu více nazývati služebníky, nebo služebník neví, co by činil pán jeho. Ale vás jsem nazval přáteli, nebo všecko, což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil jsem vám.*“ (Jan 15:15) Nesmíme ovšem nikdy ztratit bázeň a zbožnou úctu. Nicméně dobrotivost a přátelství Pána Ježíše vidíme na Jeho laskavé reakci - položil ruku svou pravou na Jana, řka: *Neboj se.* Pán se vždy sklání k těm, kteří se Ho bojí. Měl pro Jana soucit a porozumění. Jak výstižná jsou slova Písma: *„Jakož se slitovává otec nad dětmi,[tak] se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se Ho bojí. Onť zajisté zná spleň naše, v paměti má, že prach jsme.*“ (Ž 103:13-14)

Pán Ježíš dále poukazuje na Sebe a na Svou oběť. *Já jsem První i Poslední.* Jak jsme si již říkali, aby povzbudil Svého služebníka, poukazuje mu na Svou autoritu, na Své výsadní postavení, na Své Božství. Je tím, kdo je nade vším a kdo má ve všem poslední slovo. Jak je úžasné mít

takového Pána! Pána, který porazil smrt. *A Živý, ještě jsem byl mrtvý, a aj, Živý jsem na věky věků. Amen.* Pán Ježíš je Živý. Zemřel pro naše přestoupení, ale vstal z mrtvých a žije na věky. Vzkříšení Pána Ježíše bylo unikátní. V Písmu čteme o jiných, kteří také byli vzkříšeni z mrtvých – např. Jairova dcera nebo Lazar. Ti však nevstali, aby byli živi na věky. Po nějaké době opět zemřeli. Ne tak Pán Ježíš. Ten, který porazil smrt, již nemůže smrti podlehnout. A stejný život dává svému lidu, a potvrzuje to svým Amen. Můžeme si tím být naprosto jisti.

A mám klíče pekla i smrti. Jaká to jistota pro Boží vyvolené, které Kristus vykoupil! „*Totoť praví Ten Svatý [a] Pravý, jenž má klíč Davidův, kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný pak neotvírá.*“ Pán Ježíš zavřel pro své vyvolené dveře pekla, a nikdo je pro ně nemůže otevřít, a otevřel nám dveře do nebeského Království, a nikdo nám je nemůže zavřít. Jak příhodně zvolil Pán slova pro Janovo povzbuzení, aby nabyl dobré mysli. Ujist'uje ho o spáse, o vykoupení z hřícha a o věčném životě, který nám Sám vydobyl. Je to velikou útěchou pro Boží lid ve všech souženích a bojích. Na naší straně je absolutní Vítěz. Vzdejme Mu tedy chválu a čest, která Mu náleží, a služme Mu o to více a o to horlivěji. Kéž nám je k tomu sám Pán nápomocen. Amen.